

DPS

DEMOKRATSKA PARTIJA
SOCIALISTA CRNE GORE

POSLANIČKI KLUB

SKUPŠTINA CRNE GORE

Predsjedniku

Ivanu Brajoviću

 CRNA GORA SKUPŠTINA CRNE GORE	
PRIMLJENO:	27. III 20 17. GOD.
KLASIFIKACIONI BROJ:	00-61-2/17-26
VEZA:	
BP:	
SKRACENICA:	PRILOG:

81000 Podgorica
Bulevar Sv. Petra Cetinjskog 10

tel: 020/ 242 161

faks: 020/ 247 572

e-mail: klub.dps@skupština.me

Broj: _____

Datum, _____

Na osnovu člana 187 i 188 Poslovnika Skupštine Crne Gore, Ministru sporta,
Nikoli Janoviću postavljam sljedeće

POSLANIČKO PITANJE:

Poštovani ministre,

Ovim putem Vas molim da, kao prvi čovjek resora sporta u Vladi, date lični osvrt na problem fluktuacije vrhunskih crnogorskih sportista u nacionalne timove drugih reprezentacija, kao i da li eventualno postoje mehanizmi čijom primjenom bi se potencijalno mogli smanjiti ovakve vrste gubitaka za crnogorski sport?

Obrazloženje

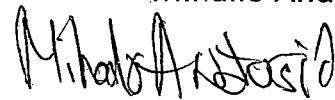
Nacionalni sport i uspjesi koji su godinama unazad postignuti na najvećem nivou u ovoj oblasti mogu se smatrati jednim od najznačajnijih reprezentata naše države u svijetu. Nažalost, uzevši u obzir obzir populaciju i broj vrhunskih sportista u Crnoj Gori, u periodu od sticanja nezavisnosti do današnjeg dana, značajan broj naših sportista donijeli su odluku da nastupaju pod nacionalnim zastavama drugih država. Ovi slučajevi posebno su izraženi u sportovima u kojima su naši nacionalni timovi postizali značajne uspjehe, kao što su muški rukomet i vaterpolo. Posljednjim, zaista karakterističnim primjerima ovog

problema, svjedočili smo unazad svega par sedmica kada smo bili u prilici da vidimo dva ovakva slučaja u rukometnom savezu, odnosno muškoj rukometnoj reprezentaciji.

Molim da mi odgovor dostavite u pisanoj formi.

POSLANIK

Mihailo Anđušić

Crna Gora
Ministarstvo sporta i mladih

CRNA GORA
SKUPŠTINA CRNE GORE

PRIMLJENO:	23. 04	20. 19	GOD.
KLASIFIKACIONI BROJ:	00-01-2/17-26/2		
VEZA:			
EPA:			
SKRAĆENICA:	PRILOG		

Adresa: Svetlane Kane Radević-3,
81000 Podgorica, Crna Gora
tel: +382 20 684 900
e-mail: ms@ms.gov.me
www.ms.gov.me

Br: 01-020-3/2019-4

19. mart 2019. godine

SKUPŠTINA CRNE GORE

Bulevar Sv. Petra Cetinjskog br. 10,
81000 Podgorica

Predmet: Odgovor na poslaničko pitanje poslanika Mihaila Anđušića

Poslanik Demokratske partije socijalista, Mihailo Anđušić, postavio je Ministarstvu sporta, za Četvrtu - posebnu sjednicu Prvog redovnog (proljećnjeg) zasijedanja, sazvanu za 29. mart 2017. godine, sljedeće

POSLANIČKO PITANJE:

„Poštovani ministre,

Ovim putem Vas molim da, kao prvi čovjek resora sporta u Vladi, date lični osvrt na problem fluktuacije vrhunskih crnogorskih sportista u nacionalne timove drugih reprezentacija, kao i da li eventualno postoje mehanizmi čijom primjenom bi se potencijalno mogli smanjiti ovakve vrste gubitaka za crnogorski sport?“

Obrazloženje:

Nacionalni sport i uspjesi koji su godinama unazad postignuti na najvećem nivou u ovoj oblasti mogu se smatrati jednim od najznačajnijih reprezenata naše države u svijetu. Nažalost, uzevši u obzir populaciju i broj vrhunskih sportista u Crnoj Gori, u periodu od sticanja nezavisnosti do današnjeg dana, značajan broj naših sportista donijeli su odluku da nastupaju pod nacionalnim zastavama drugih država. Ovi slučajevi posebno su izraženi u sportovima u kojima su naši nacionalni timovi postizali značajne uspjehe, kao što su muški ukomet i vaterpolo. Posljednjim, zaista karakterističnim primjerima ovog problema, svjedočili smo unazad svega par sedmica kada smo bili u prilici da vidimo dva ovakva slučaja u rukometnom savezu, odnosno muškoj rukometnoj reprezentaciji.

U skladu sa članom 191 Poslovnika Skupštine Crne Gore, Ministarstvo sporta i mladih daje sljedeći

ODGOVOR

Zahvaljujem uvaženom poslaniku Anđušiću na pitanju koje, pored toga što danima izaziva sportsku i medijsku, vidim probudilo je i pažnju Parlamenta. Smatram da je Skupština najrelevantnija adresa da i ovo pitanje osvjetlimo iz što je moguće više uglova. Siguran sam i u to da bi opozicioni poslanici učešćem u raspravi pružili šansu konstruktivnijoj diskusiji o ovoj izuzetno važnoj temi. No, propuštena šansa ne postoji jer ako je oni ne iskoriste, neko drugi, vjerujem, hoće sigurno.

Zaigrati za neki inostrani klub samo zato što daje više nije isto što iz istog razloga svoju reprezentaciju zamijeniti drugom. Ovo prvo kao bivši sportista svakako da razumijem, jer i na tržištu sporta važi zakon ponude i potražnje. Nemam, međutim, razumijevanja za ovo drugo. Rekao sam nedavno, ponoviću ovdje u crnogorskom Parlamentu, ne može se trgovati grbom svoje zemlje ma šta god bio razlog koji nekog reprezentativca natjera da skine crnogorski i obuče dres druge države. To govorim iz vlastitog iskustva. Tokom dugogodišnje profesionalne karijere dobijao sam pozive svjetskih vaterpolo sila da zaigram za njihove reprezentacije. Možda sam se sa njima mogao okititi još kojim evropskim, svjetskim, pa i olimpijskim zlatom. Ali ne! Takve sam ponude kategorično odbijao jer je to vrijeđalo moj patriotski ponos i pripadnost Crnoj Gori u kojoj sam rođen, u kojoj sam odrastao, školovao se, osnovao porodicu koja mi je utabala put da kao kapiten reprezentacije stignem do cilja i sa svojim saigračima osvojim vrh evropskog vaterpola, a da bi nakon svega i karijeru završio pod crnogorskom zastavom. Smatram da reprezentativci, ma koje vjere i nacije bili, na taj način dokazuju vjernost, odanost i ljubav prema državi, djelima, a ne riječima.

Zato, smatram da sa svojom zemljom o tom pitanju nema nagodbe, jer dres na kojem piše - Crna Gora nema cijenu ma ko ga nosio, bilo da smo Crnogorci, Hrvati, Srbi, Bošnjaci ili Albanci. Ima li većeg apsurdna nego da sportista koji bi po prirodi stvari trebao da bude reprezentativac Crne Gore, pognute glave ne pjeva svoju, a uzdignuta čela sluša tuđu himnu? Možete li zamisliti jednog Mesija da igra za Španiju ili jednog Ronalda da ne igra za Portugal? Može i Savić, kao jedan od najboljih odbrambenih igrača današnjice, zaigrati za drugu državu, ali ne želi, neće. Mogli su to učiniti Jovetić, Zlatičanin i mnogi naši vrhunski sportisti poput rukometaša Kapisode i njegovih sledbenika kakvi su danas Ševaljević i Čavor, ali nisu, već su na vlastitom primjeru kao najbolji ambasadori Crne Gore svima očitali lekciju kako se voli svoja zemlja, kako se za nju igra i bori. Oni bi trebali da posluže kao primjer i budu uzor svoj djeci i omladini koji sanjaju da jednog dana obuku dres Crne Gore, kako se brane boje reprezentacije.

Rukometaši Borozan, Simić, Lipovina posljednji su iz plejade crnogorskih vrhunskih sportista koji su objavili da će uzeti ispisnicu iz crnogorske reprezentacije. Prije nego što to i formalizuju, kao ministar sporta koliko i sutra pozvaću ih da zvanično porazgovaramo kako bih iz prve ruke čuo šta ih navodi na takvu odluku. Svako iz svojih razloga. Ranije su to, prisjetimo se, učinili rukometaši Vujović, Marković, Stojanović, vaterpolisti Prlainović, Mandić, Subotić, košarkaši Pavlović i Mirotić. Nijesmo srećni zato što su otišli, jer i za državu veću od naše ovo bi bio gubitak. I baš kao što van granica Crne Gore živi još jedna Crna Gora, tako na žalost crnogorskog sporta, za tuđinu igra još jedna reprezentacija Crne Gore. Ima ta priča, međutim, i drugu stranu medalje. To je ono na čemu ću kao ministar sporta insistirati tokom ovog mandata, a to je da država na takve slučajeve odgovori tako što će u mjeri mogućeg obezbijediti svojim reprezentativcima uslove dostojne vrhunskih sportista. Dugujem to i svom matičnom sportu i svim crnogorskim sportistima. Smatraću velikim svojim i uspjehom

noviformiranog Ministarstva sporta ukoliko stanje u toj oblasti ostavim boljim nego što sam ga zatekao.

Želim da što više novca koji država opredjeljuje savezima ode reprezentativcima, da im u Crnoj Gori omogućimo uslove za postizanje vrhunskih sportskih rezultata. Jer poražavajući su primjeri gdje mladi reprezentativci odlaze na pripreme i takmiče se o svom i trošku svojih roditelja. Želim da napomenem da je cilj Ministarstva sporta da konkursom za sufinansiranje programa sportski subjekti ove godine dobiju najviše novca do sada. Ministarstvo sporta će na osnovu precizno utvrđenih kriterijuma za tu namjenu opredijeliti oko četiri miliona eura.

Takođe, saglasan sam sa inicijativama da odgovornost za odliv crnogorskih reprezentativaca treba potražiti i u redovima saveza. Kao ministar sporta ubrzo ću lično inicirati sastanak na tu temu, jer ne smiju igrači biti žrtva poljuljanih međuljudskih odnosa unutar saveza. Moramo se izdići iznad tih slabosti. Kako? Tako što ćemo svi učiniti dodatne napore da ne uradimo ništa što bi nekog reprezentativca natjeralo da ode iz Crne Gore, a da učinimo sve da u Crnoj Gori ostane. Za početak svi, počev od poslanika crnogorskog Parlamenta na svom ličnom primjeru, trebalo bi da pokažemo kako se Crna Gora voli i poštuje. Patriotizam se ne iskazuje samo plaćanjem poreza, već i poštovanjem državnih simbola, grba, zastave, himne. Šta da očekujemo od naših sportista i reprezentativaca ako oni koji su izabrani da ih kao građane predstavljaju sakriveni iza, rekli bi, legitimnog političkog stava, ne navijaju za crnogorsku reprezentaciju? Ne slušaju crnogorsku himnu, ili je, pak, slušaju do pola, pa čak na nju i ne ustaju. Kada je reprezentacija na terenu, na klupi su sve političke i ideološke razlike, jer sport ne poznaje ni partiju, ni vjeru, ni naciju. Kada igra reprezentacija, igra država, a za državu se igra srcem. Uvijek sam osjećao neizmjeran ponos kada su se građani Crne Gore radovali našim sportskim uspjesima. Nagledao sam se, međutim, i onih koji su pod tuđim zastavama slavili naše poraze. I jedni i drugi činili su nas jačim.

Da li bi reprezentativcu koji zavrijedi nacionalnu penziju istu trebalo oduzeti ukoliko odluči da zaigra za neku drugu zemlju? To je samo jedan od mehanizama o kojem ćemo na inicijativu Ministarstva sporta raspravljati baš ovdje u Parlamentu i sagledati da li bi jedna takva norma, između ostalog, mogla naći mjesto u izmjenama i dopunama Zakona o sportu.

Šta u međuvremenu? Oči Ministarstva biće uprte u djecu i mlade, ne u onu koja odlazi već u generaciju koja stasava i dolazi. Jedan od strateških ciljeva Ministarstva na čijem sam čelu jeste da sistem školskog sporta bude mreža pomoću koje ćemo odabirati naše vrhunske sportiste i reprezentativce Crne Gore. To neće biti moguće ako im lišeni političkih, nacionalnih, ideoloških predrasuda od malih nogu ne probudimo osjećaj pripadnosti, patriotizma i odanosti Crnoj Gori. Cilj nam je da razvijamo tačmičarski duh kod djece istovremeno gradeći kult reprezentacije, a da pomoću stipendije i nagrada motivišemo i afirmišemo da se što veći broj djece i mladih bavi sportom. Ako se tako budemo odnosili prema tom pitanju, biće mali broj onih koji će okrenuti leđa Crnoj Gori, uključujući i reprezentativce. Jer, ako nam djeca poučeni primjerom onih kojih odlaze pođu njihovim stopama i ugledaju se na njih, ko će sutra igrati za nas?

Da zaključim. Za razliku od političkog, dres sa grbom Crne Gore ne samo da se ne bi mogao preko noći mijenjati, već ni za života. Nekad je poštenije i otići nego ostati, pa na terenu pod crnogorskom zastavom sebe i svoje srce poklanjati drugoj državi.

S poštovanjem,

Ministar

Nikola Janović